

— Нека. Де си чула хайдутинъ безъ ракія и пѣсни. Сръбнешъ — па ти се отвори сърдцето. Облегнешъ се до дънера на една стара бука и подкарашъ нѣкоя. Да ти попѣя ли една. Много жална. Азъ като пѣя—ти ще плачешъ. Много меко сърдце имашъ.

— Малко ли съмъ плакала.

— Още. Не сж оплакани нашитѣ дни. Да накапятъ по тая земя сълзи като огънь. Да я горятъ и да я миятъ, всичко да заличатъ — доде поменъ не остане отъ насъ.

Дветѣ налѣти съ сълзи очи го молѣха:

— Велко. . .

— Мила ми е родната земя, мили сте ми вие, милъ ми е дѣдо Господъ, а не мога да имъ се радвамъ. Тръгналъ съмъ по хайдутлукъ, душмани да гоня. Тръгнали сме да закриляме нашия народъ, бой се биемъ, че да го отървеме. Не е лесно народъ да отървашъ. Да знаешъ каква ми е мжка за първия день. Да ти разправа ли? Като на духовникъ да се изповѣдвамъ. Ти си чиста душа. Никога не си дигнала ржка срещу човѣкъ. Пиле. Чисто сърдце носишъ, бистро като росна капка. Не смѣя да те прегърна. Кървавата ми ржка ще залепне на ризата ти. Всичко ще ти кажа.

И той я погледна, сякашъ търсѣше нѣщо загубено.

— Първия день когато тръгнахме по обиръ изъ Дели-Ормана. Много хубаво време